

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIÓDIC SATÍRIC

HUMORÍSTIC, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 cèntims cada numero per tot Espanya

Números atrassats 20 cèntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA. RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Estranger, 5.

LO DEL DIA

¡Ditxosa la pobra avia
que té setanta anys fets
y pot guarnir la palma
per tres ó quatre nets.

CAPS DE BROT

JOAN MONJO PONS

Catedràtic de la *Escola de Nàutica* del Masnou, escrigué diverses obres de inestimable valor. Fou marino intrepidíssim y en mil y mil ocasions demostrá sa gran pericia y sa inmensa ilustració.

CRÓNICA

Las originalitats del Sr. Ferrer y Codina

Al reto formal y expressiu que 'l Sr. Ximeno Planas desde 'l *Teatro regional* dirigí al autor de *La Suripanta*, respongué 'l Sr. Ferrer y Codina apelant al sistema *diluviesch*, ó siga no dihent «aquesta boca es méva.»

Ara m' explico perque 'l *Diluvi*, l' endemá del estreno dirigí 'ls elogis mes calurosos á la nova comedia *original* del director de *La Tomasa*: al cap y al últim se tractava no sols de un amich, sino de un aprofitat deixeble. Deu 'ls cria y ells s' ajuntan.

Sistema diluviesch: «Pera fer fortuna en aquest mon de imbécils, es de tot punt necessari no pararse en barras. Quan tingas un propòsit, no 't detingas, tira 'l dret y surti lo que surti. Y si á lo millor de las tévas venturas, sufreixes un descabro, no t' inmutis; si algú 't demana comptes, absente de respondre; y en cas de que 't xiulin, digas qu' estás costipat y tápat las orelles, que per aixó serveix lo cotó fluix.»

Per lo que toca á aquesta vegada, 'l director de *La Tomasa* qu' en altrás ocasions havia donat ruidosas mostrás de la séva intemperancia, ha tingut per convenient cenyirse á las sabias prescripcions

de la mónita diluviesca. Pero no li ha valgut la estratagema.

Encare que la llebra, ó la bestiola que per llebra volia passar, s' haja encauhat á tota pressa, á la primera sombra de perill, del cau l' ha sabuda treure lo Sr. Ximeno Planas, donant probas evidents de una gran pericia en l' art cinegétich, aplicat als timos literaris. Y avuy ensenyantnos á *La Suripanta* agafada pel clatell, y mostrantla á tothom que la vulgui examinar, ens ha dit:

—Mirin, senyors, no era llebra, sino un gat com un temple l' obra nova que 'l Sr. Ferrer y Codina ha fey passar com original, consignantlo en los cartells del teatro, estampantlo en la portada del exemplar, y oferint 5,000 pessetas *de boquilla*, á qualsevol que logrés demostrarli lo contrari.

(Ara sembla que aqueixas 5,000 pessetas lo senyor Ferrer y Codina no las pot donar, per haver-selas gastadas en comprarse un *tapa-bocas*).

***

De las averiguacions practicadas pel simpátich redactor de *Lo Teatro regional*, resulta demostrat fins á la evidencia, que *La Suripanta* deu la séva originalitat á la producció francesa titulada *Les vacances du Mariage*, comedia vaudeville filla legítima y natural dels Srs. Valabrégue y Hennequin, estrenada al any 87 en lo Teatro des *Menus plaisirs* de París, donada á llum al any 88 per la *Librairie Theatrale* de la mateixa ciutat, y repre

sentada per en Novelli aquí á Barcelona mateix ab lo títul de *Il marito in campagna* al *Eldorado* al any 92 y al *Principat* al 94.

De manera que de la preexistencia de la comedia usurpada no se 'n podia adonar casi bé ningú.

Ab datos comparatius lo Sr. Ximeno demostra que 'l *Uoch de l' acció* es lo mateix en l' obra francesa y la catalana; que 'ls *personatjes*, á lo menos los principals, son idéntichs en l' una y l' altra, contribuint al desarrollo de la mateixa acció: que l' *ánima del argument* no difereix en lo més mínim; que 'ls *incidentes* en sa majoria son copiats; y finalment, que hasta en lo diálech s' hi troban plagis á dotzenas. Y son en tan gran número y de un valor probatori tan cumplert los datos aduhits pel Sr. Ximeno, que no admeten atenuant ni excusa, sobre tot, tenint en compte l' atreviment inaudit del Sr. Ferrer y Codina, donant per *completament original* un' obra, que es ell incapás de imaginarla en tots los dias de la séva vida.

* *

Lo que ha fet, segons sembla, l' autor *originalíssim* de *La Suripanta*, es lo mateix exactament que vá fer, encara qu' en menor escala ab la comedia *¡¡Tenorios!!* (presa de *Lo Procés Verandieux*) es á dir: apoderarse de un' obra agena ben ideada, ben desenvolupada y ben escrita, y entarregarla ab personatjes secundaris que destorban y marejan y ab incidents sense solta; abocar l' olla de la mangra als finals dels actes ab la pretensió de reforzarlos; y per últim reemplassar la major part dels xistes francesos generalment fins y enginyosos, ab espatotxadas de mal gust y ditzaratxos grollers de la séva especial cullita.

Aixó es lo únich qu' es ell capás de fer. No 'n té prou en apoderarse de un' obra agena, que necessita emporcarla.

Y ja veurán com si 's decideix á rompre 'l silenci en que calculadament s' ha mantingut tancat fins ara, tindrà la poca aprensió de dir que lo que més fá riure al públich, y lo que assegura l' éxit de la representació, es precisament lo qu' ell ha excretat, no lo que 'ls autors francesos van treure's del cervell. No será aquesta, després de tot, la primera vegada que farà gala de una tan estúpida pretensió. Recordin sino que al discutirse l' originalitat de *¡¡Tenorios!!*, ja deya lo mateix.

* *

Lo cas de *La Suripanta* es un d' aquells en que 's pot dir que ha plogut sobre mullat.

Qualsevol autor, una mica amant de la séva reputació literaria, després de l' escriba-

ssada que li valgué la comedia *¡¡Tenorios!!*, ab motiu de la qual no li fou possible ocultar lo flagrant delictu de plagi en que 's veje sorprés, de fixo que s' hauria abstingut com d' escaldarse de *volver á las andadas*, de por de que un altre cop de massa 'l deixés davant del públich, aplastat com una neula.

Donchs lo Sr. Ferrer y Codina, *ni por esas*. Mes fresch que un *ensiam*, pero ab lo mateix enteniment que un *ensiam* puga tenir, s' ha presentat de nou, adornantse ab plomas agenas, y galejant una vegada mes de la séva *originalitat*.

Creym que ha arribat l' hora de complaurel.

Podrá afirmarse, com afirmem nosaltres que las tres quartas parts, sino mes, del séu repertori 's compon de produccions diverses fillas del merodeig literari, dignas rivals de *¡¡Tenorios!!* y *La Suripanta*; podrá dirse á tota veu que las tals produccions no tenen res d' *originals*; pero respecte á l' *originalitat* del autor, respecte á l' *originali-*

tat del Sr. Ferrer y Codina, aquesta si que no pot negarse.

Desde 'l moment que s' ha de reconeixer que no hi há á Catalunya ni á Espanya, ni al mon enter, un altre autor dramátich capás de fer lo qu' ell fá, burlantse dels fallos de la crítica y dels comentaris del públich, bé 's pot afirmar de la manera més rotunda qu' ell es un tipo *original* per excelencia.

Y ademés un autor cómic de primera forsa. Negarli aquesta condició fora pecar de injustos. ¿Qué han de procurar los autors cómicsh? Fer riure al públich. Donchs ell fá tot lo possible per *ferlo riure*.

Menos mal, si darrera de las riallas no venen las plorallas.

O en altres termes: menos mal si darrera dels plagis, no venen, com insinuava l' altre dia un periódich, las persecucions judiciales.

P. DEL O.

*

ESTÉRIL

Ab quanta de fredor é indi-
[ferencia
lo metje t' ha parlat!
Ab quina calma la fatal sen-
[tencia
del llabi li ha brollat!

—Vos he tornat á l' anyo-
[rada vida,
vos he tret del perill.
Operada: la cura s' es finida
pro no tindréu cap fill.

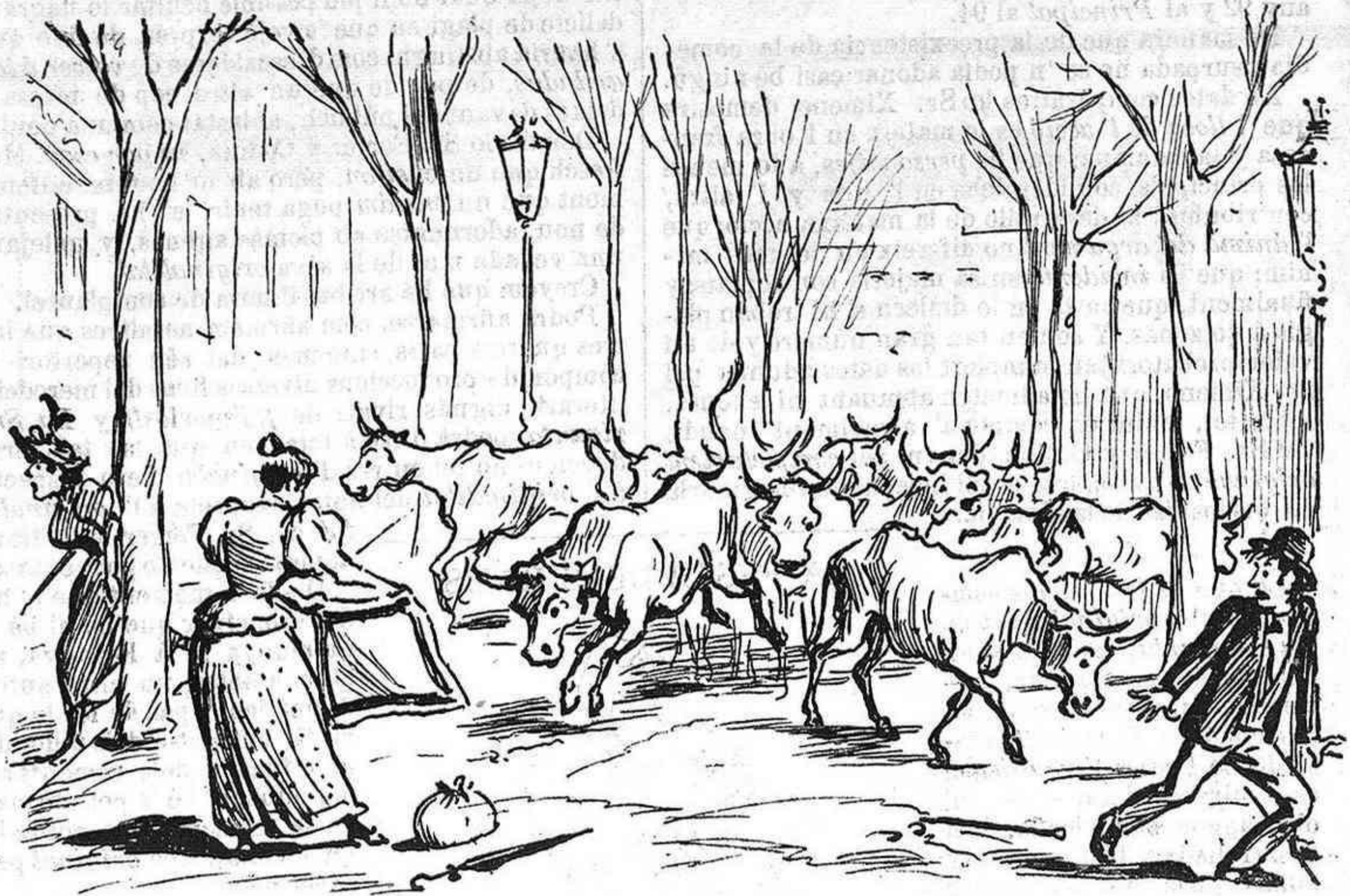
Planta robusta de frondós:
[ramatje
¿qué 'n treus de donar flors?
Dona estéril, ¿que fás sens
[ilinatje
sens fruyt los teus amors!

LA FESTA DELS RAMS

En lo dia dels Rams, per tot arreu se retrata del sol la imatge clara: los xicots lo colocan al palmó, las xicotas lo portan á la cara.

ESCOLA DE TAUROMAQUIA PUBLICA Y GRATUITA

Las noyas aficionadas
poden mostrá 'l séu salero

ensajantse ab los remats
que portan al matadero.

Quan vinga la tardor de la existencia,
perdut lo téu encís,
restará ert y aixut á la inclemencia
ton cor anyoradis.

Y escarit com un arbre sense fullas
batut per lo mestral,
minvará ton esprit entre despullas
d' un desitj ideal.

Fins morta, ja olvidada la teva ossa,
será ton fat amarch.
Los viandants sens repará en ta fossa
hi passarán de llarch.

FOLLET.

LA PALMA

—¿Qué t' estimas més, Rafelet? ¿Palma ó palmó?
En Rafelet se mira á sa mare, 's fica lentament
un dit á la boca y 's posa á meditar.

Lo palmó ja li agradaria.... Fa més home que la
palma, 's porta ab més comoditat y permet una
pila d' evolucions que ab la palma son totalment
impossibles.

Pero en cambi ¡la palma!.... Allí no hi ha solza-
ment gall, sino farciment. ¡Y quin farciment! Ci-
reras de confitura, trossos de ponsém, escalas y
graellas de sucre, un rebost d' objectes qu' encan-
tan la vista y deleytan lo paladar.

Es cert que ara ja té set anys, y en aquesta edat
¡fa una cosa veure un noy ab palma!.... Lo palmó
es més serio y no fa nena.... Lo mal es que....

—Escolti, mamá—d'íu en Rafelet concebint una
idea repentina:—al palmó ¿que no s' hi poden pen-
jar cosas?

—¿Quínas cosas vols dir?

—Confituras, cireras de sucre, peras...

—¡Ah, no! Aixó al palmó no hi estaria bé.
En Rafelet ja no s' hi pensa més:

—Donchs comprim palma, ¡palma! com l' any
passat.—

La senyora Llucia dóna la má al seu fill y se 'n
van juntets cap al carrer.

Es l' hora en que la fira está més animada. Los
venedors pregonan lo género á crits, demanant
per un palmó regular un ull de la cara y per una
palma decenta tots dos.

A la vista d' aquell bé de Deu que en onadas
verdosas y groguencas s' agita de dreta á esque-
rra, lo pensament de 'n Rafelet torna á titubejar.

¡Las palmas!.... Ja son bonicas, ab los seus sos-
tres y ramificacions de trenas, nusos y cargolets....
En lo punt més visible d' una parada n' hi ha una
que ab aquella complicació de sarrells de color de
palla y rissos de fils d' or sembla talment que di-
gui: ¡Compréme!

Sense vacilar en Rafelet demanaria á sa mare
que li comprés; pero ¿y aquellas restalleras de
palmóns, que cimbrejan ayrosos ab curvas elegan-
tísimas? ¿aquellas interminables filas de brancas
de palmera, matisadas ab tots los tons del groch
més delicat?... ¿No diuhen: ¡Compréme! també?

¡Quína llástima qu' en los palmóns no s' hi pu-
gan penjar confituras!

Lo nen fa un esfors de voluntat, aparta la vista
de la part esquerra y encaminantse resoltament á
la dreta de la fira, díu á sa mare:

—¿Comprémla allí?

—¿Es dir qu' es cosa decidida que ha de ser palma?

—Si senyora: trobo que son més... bonicas.—

La senyora Llucia no es dona de gayre xerramenta. Quan compra, escull bé 'l género, pregunta 'l preu, promet, regateja un instant, y si li donan, bé, y si no li donan, ja no hi torna encare que la cridin.

S' atura davant d' una parada, 's fixa ab una palma que a n' ella li sembla proporcionada al seu fill, y després d' haver preguntat a n' aquest si li agrada, 's dirigeix a la venedora.

—¿Quánt?

—¿Vol que li digui l' últim?

—Díguim l' últim.... ó 'l primer: lo cas es que jo sàpiga lo que val.

—Tres pessetas.

—¿Pagadas ab or ó ab xavos?

—¿Que se 'n burla?

—¡Tant com burlármene!... Pero vaja; no 'n faig gayre cas.

—L' últim son deu rals, prénguila, déixila, fassi lo que vulgui.—

Després d' un moment de regateig, s' arriba a un preu enraonat y la senyora Llucia 's queda ab la palma.

—¿Y ara?—pregunta 'l nen, passejant la vista de sa mare a la palma y de la palma a sa mare:—¿que aném a comprar lo altre?

Lo altre son los dulces, los fruyts artificials que la tradició penja a aquests arbres sense arrels.

Allá prop hi ha una taula ahont ne venen. La senyora Llucia y 'l seu fill s' hi acostan, y mentres lo baylet aguanta la palma provisionalment, sa mare tria las pessas confitadas que li fan més goig.

—Ab una lliura y mitja n' hi ha lo suficient—fa la bona senyora, mirant com la venedora pesa 'l género.

—Veyám—replica 'l nen, alsantse de puntetas per fiscalisar lo contingut de la balansa. Y al adonarse del poch bulto que fa, exclama:

—¿No mes aixó?

—No més. ¿No veus que si n' hi posavam més la palma no podría resistirho?

—¿Per qué?

—Perque 'l brins son massa delicats y no poden soportar massa pes.—

En Rafelet se dona per conventut, la senyora Llucia carrega ab palma y dulces, y mare y fill se 'n tornan a casa séva.

Deu minuts mes tart la palma té ja tots los seus adornos colcats y las pessas de confitura penjadas.

—A veure—diu la mamá acabant d' enllestir la feyna—á veure si farás com los altres anys.—

Fins ara, cap diada de Ram en Rafelet ha pogut anar a benehir la palma. Y no perque no li hajan comprada, ben maca y ben grossa, sino perque al arribar lo moment de la benedicció los dulces havian desaparecut y de la palma no 'n quedava res.

Lo nen se la mira rihent, mentres sa mare coloca sobre la calaixera la seva artistica obra.

La senyora Llucia 's distreu, en Rafelet vigila.... y ¿qué havia de passar?... Lo dels altres anys, una mica aumentat encare, per-

que aquest, en Rafelet té un any mes que l' anterior y 's menja mes depressa 'ls talls de ponsém y estira ab més forsa las trenas de la palma.

Quan sa mare se 'n adona ja no hi es a temps.

Sembla que per demunt de la calaixera s' hi haja passejat un núvol de llagostas. La palma es una lamentable ruína que decentment no 's pot presentar en cap temple del Senyor.

Quatre castanyas, crits, llágrimas y 'l sermó corresponent.

—L' any que vé—exclama la senyora Llucia al finalisar l' arenga—en lloch de comprártela natural, te compraré una palma feta de ferro.

—¡Millor!—fa 'l nen, obrint los ulls, tot animat.

—¿Per qué millor?

—Perque d' aquest modo será mes forta y....

—Y no la podrás espatllar.

—Y s' hi podrán penjar molts mes dulces....

A. MARCH.

EL PINTOR

No sé en que consisteix, pro no m' explico perqué no pinto res, créguim, els juro que ni sols per remey puch treure un duro, y es ben recert que 'n dech doscents y pico....

En fi, pintém. Jo xerro, 'm mortifico y 'l temps fuig impacient *veloz y puro*:

¡Puro! ¿eh? qui 'ls tingués, jo sense un puro no pinto res de bó, no m' embolico.

En sé un pintor de nom, jo prou m' esmero, pero no vol que ho logri 'l vil dimoni que 's riu de mon sufrí y mon desespero;

Jo desitjo ser més que un pobre toni....

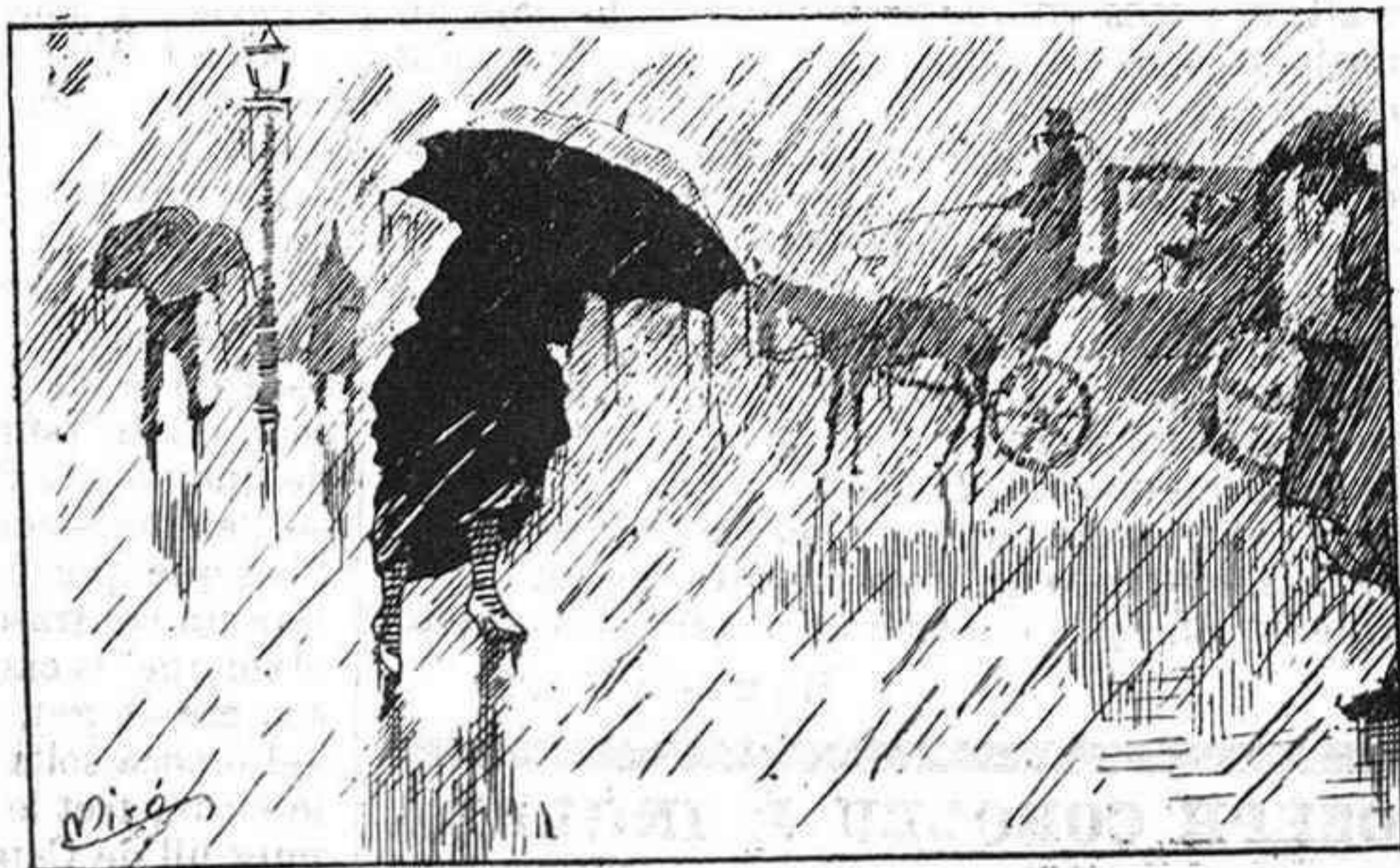
Molts diuhen que sols soch un embustero, que 'l que tinch es un Os ¡Deu els perdoni!

A. LLIMONER.

39 TRAJES Y 105 GORRAS....

Ho he llegit tres dotzenas de vegadas y de cap manera ho he pogut entendre.

PEL ABRIL...

Es vritat que aquests ruixats mullan, molestan y embrutan pero ¡ja está compensat ab las vistas que 's disfrutan!

En l'última sessió celebrada pel Ajuntament va pendres l'acort d'adquirir, ab destino á la brigada del Parch, 39 trajos y 105 gorras; ni una gorra menos ni un traje mes.

¿Cóm s'explica aquest desnivell entre las gorras y 'ls trajos?

Busquin pel cantó que vulguin; no lograrán donarhi una interpretació lógica y satisfactoria.

Trajes: 39.... Gorras: 105....

¿Es qu' en la brigada del Parch hi ha individus que mentres vajan cuberts de cap no 'ls fa res anar nusos?

¿Es que á cada número li donan varias gorras?

Perque aquí no hi ha mes: ó sobran 66 gorras ó faltan 66 trajos.... ó 'l diable que ho entengui.

De bonas á primeras y ab lo natural atany que tot barceloní deu tenir per explicarse d'un modo plausible los acorts dels seus administradors comunals, vaig dirme:

—Aixó serà que l'Ajuntament s'ha olvidat d'explicar que aquí hi ha gorras per diari y gorras pels dias festius. Cada individuo de la brigada té gorra de gala y de treball.

Pero tampoch aixís me surtian bé 'ls comptes.

39 trajos representan 39 personas, ¿no es veritat?

A dugas gorras per barba, 's necessitarian 78 gorras.

¿Per qué, donchs, n'hi ha 105?

Me trobo á sobrar 27 gorras, ¿27!....

¿Qué 'n faig de 27 gorras sobrants?

Es una viva llástima que 'ls concejals estigan ara ocupats y preocupats ab la séva próxima expulsió de la casa de la vila, perque d'altre modo seria qüestió d'anar á interrogarlos, fins logralshi arrencar una explicació clara y admissible d'aquesta raresa.

¡105 gorras per 39 personas!

Jo sempre havia sentit dir: Tants caps, tants barrets.

Y si bé reconech la inferior categoria de la prenda municipal, me sembla que ningú s'extranyará de que també digui:

—Tants individus de la brigada, tantas gorras.

Santo y bueno que l'Ajuntament, tractantse, verbi-gracia de cabassos ó de palas, hagués dit:

—A fi de que la brigada del Parch tingui algun repuesto d'aquests utensilis, se'n comprarán uns quants mes dels qu' en rigor se necessitan.

Pero ¿gorras? ¿gorras precisament?

Vaja, aixó no pot quedar aixís.

Ja qu' en la sessió anterior la cosa va passar per alt, es necessari que en la próxima hi haja un concejal d'oposició que aclarí y especifiqui aquest lío sense precedents.

¿Per qué 39 homes necessitan 105 gorras?

O ¿per qué—si las gorras venen justas—105 homes s'han d'arreglar ab 39 trajos?

Concejals enrahonats y prudentes: á explicar, á desxifrar tan fenomenal geroglífich.

«Desde lo alt d'aquestas 105 gorras.... un gobernador civil us contempla.»

O explican desseguida aixó.

O 'ns afirmarém en lo qu' hem cregut sempre.

¿Saben qué es lo qu' hem cregut sempre?

Que 'ls concejals son molt aficionats á las gorras.

MATÍAS BONAFÉ.

JOSEPH COROLEU É INGLADA

L'aventatjat escriptor qu' en trenta anys de producció continua ha il·lustrat l'història catalana, anant á buscar en los recòndits arxius, la font original de sas impresions y

sos judicis, morí 'l passat dijous, víctima de una malaltia cruel, y deixant sumits á sa família y á sos numerosos amichs en lo mes fondo desconsol, del qual participa Catalunya entera, que ha vist desapareixer ab ell á un dels seus escriptors mes eminentes.

Coneixiam y estimavam á Coroleu, tenintlo per un dels nostres amichs mes carinyosos. De sa bona amistat n'haviam rebut probas que may s'olvidan. A pesar de la naturalesa absorbent de sos serios treballs predilectes, no deixava passar cap any sense afavorir las pàginas del nostre *Almanach* ab algun treball enginyós, tant mes apreciable, quan no era 'l género festiu y humorístich el que mes s'acomodava ab 'l índole dels seus estudis. Las mateixas columnas del periódich s'havian vist també honradas alguna volta ab los seus escrits. Plorém donchs avuy la desaparició mes que de un amich, de un verdader company.

La producció literaria de Coroleu es tan considerable com selecta. Pochs escriptors de Catalunya han fet brillar com ell la llengua castellana. La dominava per complert y la manejava ab una facilitat pasmosa. Era castís y elegant, correcte y harmóniós. Pensava bé y fondo, y sabia vestir sos pensaments ab un ropatge esplendent y primorós, sense que aixó li exigís lo mes mínim esforç.

Algunes de sas obras quedarán com á modelo, aixís per son fondo substanciós com per la seva forma brillant. Molts de sos estudis y monografias de carácter històrich y jurídic serán sempre considerats com á fruyts assahonats de un esperit superior.

Unia Coroleu á tots aquests mérits intel·lectuals una modestia qu' en moltes ocasions degenerava en infantil timides. Odiava 'ls falsos oropells. Despreciava aquells recursos que emplean molts pera brillar y fer ruido.

Un cor generós y noble, una vida moral plena de virtuts, un temperament afectuós, y un amor al treball que arribava fins al excés havent contribuít sens dupte á escursar sos preciosos dias son altras tantas qualitats que avaloravan sas envejables prendas.

A sa desconsolada viuda y á sos fills envihém l'expressió del nostre mes sentit condol.

LO GOT Y 'L PORRÓ (1)

Faula

Al damunt d'una taula ben parada de... no sé quin hostel, varen tenirhi grossa disputada ab sa paraula especial un got de petricó y un porró reforsat... de mitj porró.

—No sé com tens vergonya ('l porró deya á n' el got apuntantli lo gallet) de presentarte á taula: no tens dret á estarhi. (Digué 'l got):—¡quina taleya á parlar'm sempre aixís, quan á taula jo hi tinch tanta *salida* é hi tinch més dret que tú ¿sents?—Es mentida; (saltá 'l porró de cop, com si 's ferís). —Es vritat: ma importancia es molt més vella que la teva, ('l got féu).—¡Qu' ets tarambana! (refutá lo porró) Será á Castella; pro no pas á la taula catalana.— —¿També ets d'aquestos tú que á cada volta (parla 'l got) surten ab l'*estirabot* de que no es catalá qui béu ab got!— —¡Ben net!—(cria 'l porro. 'L got):—¡Poca solta! Si es que quedés sentat tal precedent fora un contrasentit, y gros, ¡es clá! aixó: que 'ls catalans qu' están bebent sempre ab got, ní un d'ells fora catalá.— —Lo poca-solta ets tú; (respongué ab ira lo porró, tret lo tap) puig fill de Catalunya, si bé 's mira, que no beguí ab porró ja no n'hi ha cap.—

(1) Primer accésit en lo Certámen literari de Manresa.

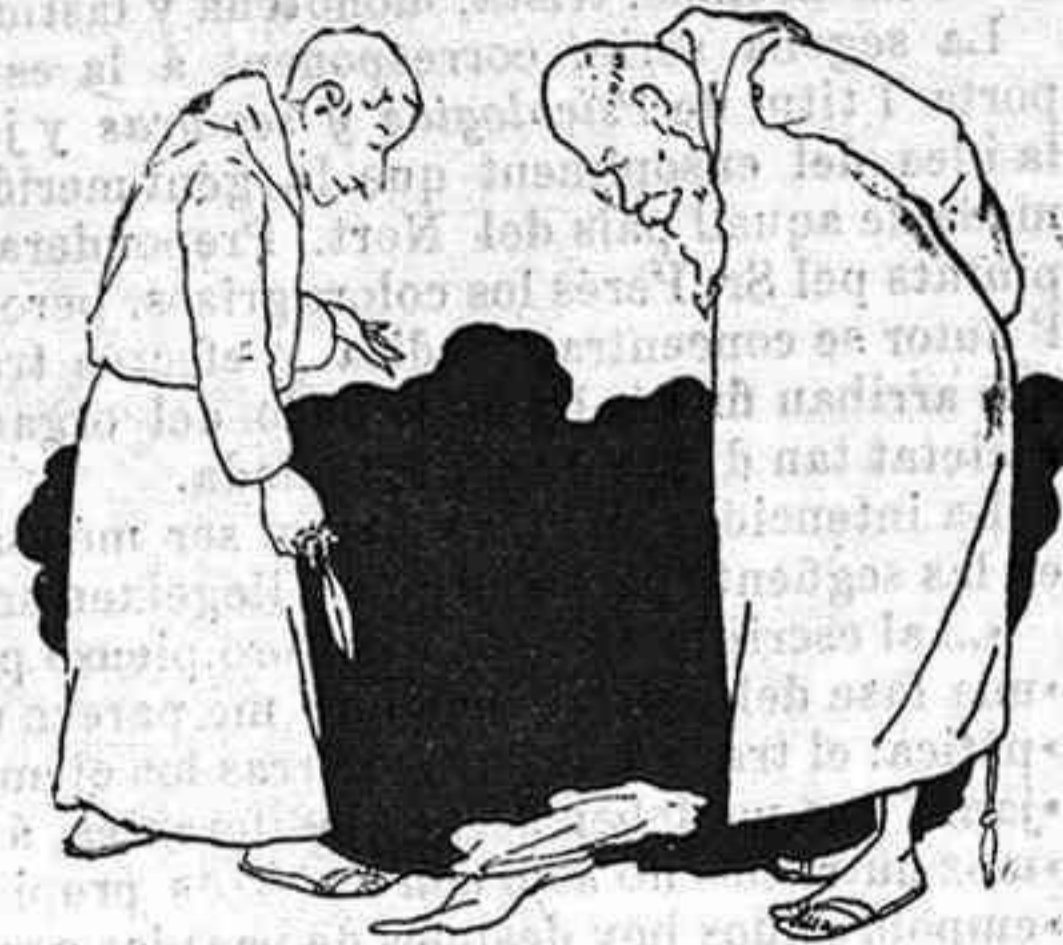
L' HABIT DEL FRARE

—Aixó tan llargot no 'm va: me l' haurias d' escursá.

—¿Gayre tros, pare Benet?
—Alló... cosa d' un pamet.

—Psé! Per aquest cantó esquerra crech qu' encara 'm toca á terra.

—Tot ben igual, Salvador: retalla y no tinguis por.

—¿Li está bé?

—Perfectament. Aixó es fresch, net y decent.

—¡Quina bófia!—(exclamá dringant, lo got).
—Es cert (torná 'l porró). Y 'ls que sostenen que aqueixa afirmació ferse no 's pot, es que no hi saben veure, ó bé no 'n tenen.—
—Precisament, donchs, es tot lo contrari perquè molts, porró tenen y ab got beuhen sabent fer lo *xarrich*; y es que molts creuhen (deya 'l got) que l' usarte fa *ordinari*.—
—¡Quín disbarat!—(ja plé va dí 'l porró) jo crech que 'l traguejar. pot afirmar-se es mes fi y més senyor que el amorrarse.—
—¡No! ('l got).—¡Sí! (lo porró)—¡Que sí!—¡¡Que no!!
—Per got que sigui, jo, soch catalá tant com tú (digué 'l got, de rabia groch).—
(Y 'l porró):—¿Vols que 't clavi un cop de broch?
¡Si ab lo drinch se coneix qu' ets castellá!—

—La disputada aqui no durá gayre per havel's destorbat gent de l' hostel, un que alsava 'l porró bastant enlayre y un altre que ompli 'l got casi fins dalt.

Aixís, ningú guanyá dels contrincants, puig l' home que 'l porró feya servir com lo qui 'l got va omplir, eran lo que se 'n diu ben catalans.

Sempre cau del ridicul en l' abisne qui dú fins al extrém lo patriotisme.

J. BARBANY.

LLIBRES

BOCETOS INGLESES per R. D. PERÉS.—Coneixíam al autor de aquesta obra com á poeta inspirat, autor de *Cantos Modernos* y *Norte y Sur*; lo coneixíam també com á crítich ilustrat y conciensut per son llibre *A dos vientos*; mes avuy se 'ns presenta baix un nou aspecte, si bé, sense amagar ni dissimular poch ni molt sas qualitats de poeta y de crítich.

La colecció de *Bocetos ingleses* es una producció de un gran valor literari, digna del esperit que l' ha concebuda y de la ploma que l' ha trassada. Es cosa relativament fácil descriure un país extranger, puntualisant vulgarment lo que s' observa, ó bé en sentit contrari, donant alas á la fantasia; pero en cambi observar bé, depurar ab esmero, sintetisar ab acert, atenintse sempre á la veritat verdadera, á la realitat real, descriure y sentir, ser á la vegada objectiu y subjectiu, sols ho logra qui á las dots de observador fidel, reuneix las no menos apreciables d' escriptor de rassa, capás de sentir y de donar exquisida forma á l' expressió dels seus sentiments.

Lo Sr. Perés posseheix aquestas condicions. Té ademés la ventatja de haver residit á Inglaterra llargas temporadas, havent contret matrimoni ab una filla de Londres. Coneix, donchs, com poch's espanyols hi haja, no sols l' aspecte extern, sino la naturalesa íntima de aquell país de una complexitat extraordinaria, y te en la séva paleta tots los tons, tots los matisos pera pintar-lo, aixís com posseheix una conciencia prou serena y desapassionada pera donar á sos judicis tot lo valor de una autoritat indiscutible.

Los setze quadros que constituheixen la colecció forman dos series, en la primera de las quals titulada *Luces, figuras y escenarios* se descriu la vida [pública] á plena llum,

la vida de carrer y de teatro, en l' estació més propicia del any, quan lo sol banya la gran metròpoli del Tàmesis, convertintla en una rival de las ciutats del Mitj-dia. Tots aquests quadros animats reservan no pocas sorpresas pels que no s' imaginan á la ciutat de Londres sino embolcallada en las bromas, trista, monótona y fastidiosa.

La segona serie, corresponent á la estació de hivern, porta 'l títol de *Psicologias y sombras* y ja s' acostá més á la idea del ensopiment que la gent meridional tenim formada de aquell país del Nort. Preponderan en los quadros pintats pel Sr. Perés los colors grisos, pero al mateix temps l' autor se concentra, medita y efectúa traballs de bisturí que arriban fins á lo més fondo del organisme de aquella societat tan digna de ser estudiada.

La intenció del llibre no pot ser més sana, enclouentse en las següents paraulas que 's llegeixen en l' epílech:

«...al escribir el presente libro pienso poner en práctica una fase del patriotismo que me parece útil y me es simpática: el traer á nuestras tierras los ejemplos de otras lejanas que no deben sernos indiferentes, á fin de que podamos nutrirnos no solo con nuestros propios jugos, tal vez empobrecidos hoy después de pasadas grandezas, sino con todos aquellos en que se revele una vida rica y joven.»

Lo llibre del Sr. Perés, apart de l' amenitat que ofereix en totas las sévas pàginas, compleix admirablement lo noble y patriòtic propòsit del séu autor.

RATA SABIA.

PRINCIPAL

La companyia de la Tubau se despedeix aquesta nit del públich de Barcelona, posant en escena 'l drama *Dionisiu*.

Ultimament vá estrenar dos obras, una comedia titulada *Los herederos*, arreglada al castellá per en Lustonó, que ofereix poca cosa de particular, y una producció en un acte que porta 'l títol de *Las horcas caudinas* deguda al Sr. Godo, primorosament escrita y versificada ab garbo.

LICEO

L' actiu empresari Sr. Bernis ha combinat ja 'l quadro de cantants que ha de actuar en lo gran teatro, durant la temporada de Pasqua. La combinació es com segueix:

Mestres concertadors y directors Srs. Vittorio Podesti y Domingo Acerbi.—Sopranos, Haricléa Darclée, Maria Roelants y Adela Marra.—Mezzo sopranos, Concetta Mas, Angelica Nava y Giuseppina Giaconia.—Tenors, Francesco Marconi, Giuseppe Moretti y Emmanuele Suarez.—Barítonos, Ramón Blanzart, Rogelio Astillero y Francesco Puiggener.—Baixos, Romano Nanetti, Andreu Perelló y Oreste Lupi.—Primera bailarina de rango francés, Alice Stochetti.

Me sembla molt bé.

Ab la Darclée y en Marconi ¡quins *Hugonots* se 'ns esperan!

LIRICH

En l' últim concert, dedicat á la música modernista, Vicens d' Indi, que tant s' havia distingit com á director é intérprete de la música dels grans mestres, se feu admirar extraordinariament del públich com á compositor aventatjat, briós, coneixedor perfecte de tots los secrets y recursos de l' orquesta.

Una de las pessas en que alcansá un triunfo colossal es la *Sinfonia pera orquesta y piano sobre un cant popular francés*. Es una obra de mestre y una proba del gran partit que poden treure 'ls músichs de geni dels senzills cants populars, font pura de inspiració musical.

La despedida carinyosa y entussiasista de que sigué objecte 'l notable mestre francés, es de aquellas que no s' olvidan, com no s' olvidará tampoch la serie dels cinch concerts històrics, un dels aconeximents musicals de mes bulto y significació que han tingut lloch á Barcelona en lo present sigle.

ROMEA

Dimars s' estrená 'l sainete *La Viuda*.

Vilanova, sobre tot en la primera part, fá gala com sem-

pre de aquell bon humor característich, que fluheix abundant ab los primors del diálech y ab la bona pintura dels tipos.

En cambi lo quadro según que 's desarrolla en lo carrer y que consisteix en uns esquellots, no té pron consistencia, ni ofereix cap novetat. Lo soroll y l' alborot ofegan l' enginy de dicció qu' es una de las qualitats mes notables de nostre excelent pintor de costums populars, y per tal motiu casi 's diria qu' ell mateix s' aturdeix ab aquell estrépit.

***

A continuació s' estrená una pessa titulada: *¡Ditxós ball de máscaras!* obra que sense oferir gran novetat, está combinada ab enginy y molt coneixement de las taulas, donant lloch á una multitud de situacions altament cómicas. Lo diálech es fácil, y 'ls xistes hi abundan en tal manera, que durant tota la representació, no cessan un instant las riallas del públich.

Son autor, lo jove Sr. Figueras Ribot, sigué cridat á l' escena y aplaudit ab verdader entussiasme.

TIVOLI

Aquesta es l' última senmana de l' actual companyia de sarsuela, que sense estrenar ni una sola producció, ha sapigut mantenir l' interés del públich, apelant á las més escullidas del antich repertori.

NOVEDATS

Jesús de Nazareth se representa cada nit, proporcionant á la empresa grans entradas.

Y aixó fa que durant tota la Quaresma s' imposi un dejuni riguros á tots los aficionats á las novedats y als estrenos.

CATALUNYA

Aquesta nit s' estrena la sarsuela *El Moro Muza*.

Per lo demés continuan representantse las obras mes aplaudidas, entre las quals s' hi ha de contar la titulada *El tambor de granaderos*, que figura totas las nits en lo cartell.

CIRCO EQUESTRE

Per últim y com á demostració de que la temporada s' está acabant s' han posat en escena aquellas obras en que las maniobras militars y 'ls tochs de trompeta constituheixen lo principal atractiu. Tals son *El háisar* y *El chaleco blanco*.

Lo que avants feyan las coristas del coro de senyoras, convertintse en àngels bufadors, ho realisan avuy los actors microscòpichs, ab un ajust y una gallardía que xoca ab la séva edat.

Y las representacions de aquestas obras en que 'l buf representa 'l principal element se succeheixen las unas á las altrás, donantse compliment á aquell proverbi que diu: *Bufá no fá fi*.

N. N. N.

TOT BALLANT

—¿Es servida?...

—Si senyor.

—¿Quin ball mes lluhit, vritat?...

—De tots los qu' aquí han donat aquest me sembla el millor.

—¿Quina gresca! quin bullici!...

—¡Ja ho pot dir!...

—¡Oh y quanta gent!...

Y després venen dihent qu' aixó del ball es un vici.

Ho diuen totas aquellas

personas que tant los fá,

perque no hi poden aná...

—Sí: 'ls capellans y las vellas.

—Creguim que 'l ballá m' atrau...

no se per qué...

—Igual que á mí.

—Ja tocan... y es polka...

Sí:

¡quina polka mes *salau!*...

LA FESTA DE LA SENMANA

PALMAS Y RAMS

Armonías infantiles.

¿Sómi?...
—Quan vulgui... —¡Endavant!

¿La seva gracia?...

—Marieta.

—¡Ay Marieta, 'l cor me peta!...

—Y que n' es vosté de truhan....

—No cregui que ho dich de broma
perque 'm peta y d' alló mes....

—Son molt burletas vostés....

—Miris, li juro á fe d' home.

Ja feya una bona estona
que me la estava mirant....

—Bé, bé, no s' acosti tant
que ja 'l sento....

—(¡Quina dona
mes bonica y mes pitera!).
Dispensi.

—Está dispensat...

¿Sab que hi notat?

—¿Qué ha notat?...

—Qu' es vosté molt encisera.

—Es favor que 'm fá....

—Es justicia

perque te'uns ulls, una cara....

—Bé, no m' apreti tant.... ¿y ara?...

—Ho feya sense malicia....

Donchs com anavam dihent
creguim que vosté m' agrada....

(¡Cristo! ... ¡Quina trepitjada!
sembla feta expressa .ent)

—Dispensi..

—No sigut rés...]

lo seu peu no pot fer mal.

—Qu' es bromista!... (Tant se val,
se 'm declara no hi ha mes).

—Si no s' ho prenguéis á broma
li diria... li diria....

pero no, se 'n burlaria.

—Aveyam... diguimho home.

—Donchs ja veurá, fora embulls....

No se que sento aquí al pit
quan me miran fit á fit

las ninetas dels seus ulls,

que se m' oprimeix lo cor

y talment sembla que 's para;

ensemps que 'm ve aquí la cara
una especie de calor....

TARUGOS, ABUSOS Y VIVIDORS

¡Nou sistema de fer negocis! Llibres, projectes, planos, trastos, tot cap al Ajunta-
ment, que allí, pagant la Pubilla, tot ho compran.

—Si vol li deixaré el vano
y aixís se refrescará....
—Ja se 'n comensa á burlá....
No se 'n burli li demano
per la còsa mes sagrada
que tingui al mon....

—Endavant:

pero no m' apreti tant....
(casi 'm dona una abraçada).
—En fi la estimo ab deliri,
y tan gran es ma passió
que creguim si 'm diu que no
la vida es per mí un martiri.
Per lo tant diguim que sí,
diguim que m' ayma també,
y llavors felís seré....
¡Contestil....

—¡No li puch di....

ja veurá....

—¡Per compassió
contesti, que 'l cor espera!....
Ah, no puch, no soch soltera!....
—¿¿Es casada??....

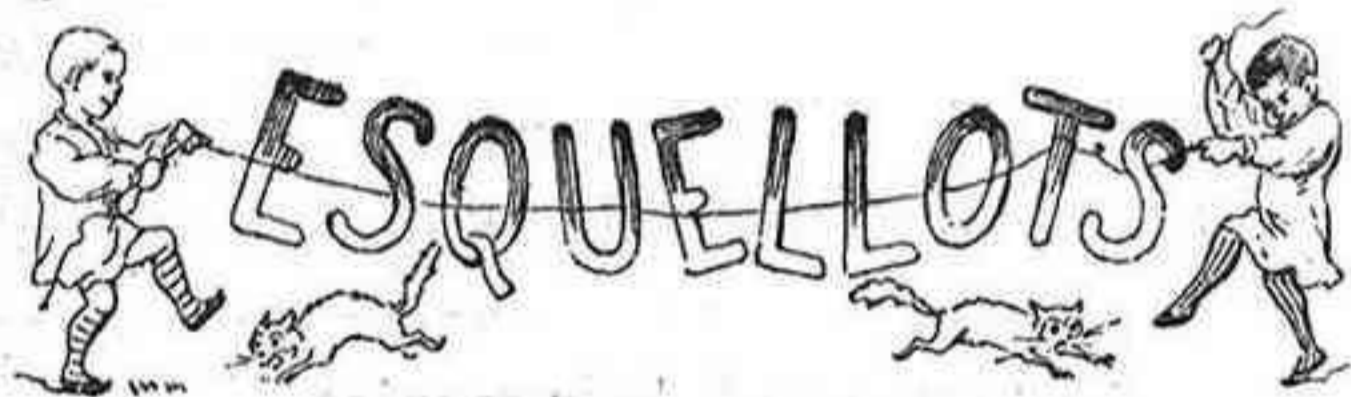
—Si senyó

—¡Ah!.... ¡L' únich cop en ma vida
que hi estimat de vritat
véurem d' eix modo burlat!....
¡Vaig á matarm' desseguida!
¡¡Adeu per sempre!

—¡Ay!.... ¡ay!.... ¡ay!....

Ell fuig.... la gent s' atabala
y ella á ne 'l mitj de la sala
cau presa d' un fort desmay.
Y en tant que á ella del apuro
la treuhen propis y estranys,
éll, tot contantho als companys
se menja.... un sopá de duro.

PERE LLORET.

El *Diluvi* havia de ser qui havia de pendre la defensa del desventurat autor de *La Suripanta*, consignant equivocadament que 'l tercer acte de aquesta comedia difereix del tercer acte de *Les vacances du Mariage* de la qual dimana l' obra que 'l Sr. Ferrer y Codina ha donat com enterament original.

Y 'l *Diluvi* que tants deutes pendants té ab nosaltres; el *Diluvi* que ha deixat sense resposta tants y tants càrrechs gravíssims com los que li ha dirigit LA ESQUELLA DE LA TORRATXA, aprofita la present ocasió tractant de mortificar á un estimat company nostre, que tothom sab que al donar á l' escena un arreglo citá honradament lo títol de l' obra de que procedia, á pesar de lo qual intenta posarlo per dessota de l' autor de *La Suripanta*, quals plagis y apropiacions, donats sempre com originals, no tenen exemple, ni disculpa.

De totas maneres celebrém la cordial y estreta conjunció del autor de *La Suripanta* ab los nets de D.ª Salvadora.

En las próximas elecciones municipales sembra que riurém molt.

Per una part s' alian los conservadors de la cli-

ca de'n Planas y Casals ab los fusionistas de la colla de 'n Comas y Masferrer.

Y per altra banda se disposan á durlos la contraria 'ls romeristas de l' esquadró de 'n Tort y Martorell, units ab los fusionistas de la llopada del Henrich y curullats ab los anfibis de D. Miquel Gonzalez, que de tant mirar la porta de la Casa Gran, no ha tingut temps encare de determinar si es republicá ó si es monárquich.

Moscotas que ab gran anhel
emprenen campanya activa,
per veure qui primé arriba
á la gerra de la mel.

Mes ay! si 'l poble de Barcelona obrés com deuria, ja 'ls asseguro jo que 'n farian pocas de tupinadas.

Una frase recullida en l' últim concert de la *Societat Catalana*:

—Lo mestre Vincent d' Indi, ab tot y ferho tan bé no cobra retribució de cap classe. 'S contenta ab la satisfacció de propagar la bona música.

—Donchs noy, no cobrant, d' ell sí que pot dirse que de noms y de fets es un verdader deixeble de *Frank*.

Sobre la música descriptiva, deya un intelligent:
—Certas cosas vagas la música las pot indicar; ara descriurelas no es possible. Una cosa son los sonidos y un' altra 'ls colors. Pera pintar, la pintura; pera cantar, la música.

—No obstant, lo modernisme admet la compenetració de totas las bellas arts,—li observava un partidari de las últimas teorías.

—¿De veras? Donchs, mira, 'l dia que la música invadeixi 'l terreno de la arquitectura y edifiquei palaus de sonidos, com que calculo que surtirán mes baratos que 'ls palaus de marbre, ja farás lo favor de avisarme que 'n llogaré un.

Han comensat á donarse funcions de beneficencia, quals productes se destinan al socorro de las familias dels náufrechs del *Reyna Regent*.

Ahir dijous se 'n doná una en lo *Circo Equestre* á càrrech de la companyía infantil, y demá diumenje l' Associació de coros de 'n Clavé projecta celebrar un concert al mateix objecte.

Aquestas iniciativas ens induheixen á esperar que la filantrópica Barcelona, en la present ocasió cumplirá com sempre ab lo séu deber.

Tots los tinentes d' arcalde, en quant lo Sr. Rús y Badia empunyi la vara d' arcalde están disposats á presentar la dimissió del séu càrrech.

Tots menos un.... lo Sr. Nebot.

Ab lo qual demostra ser mes conservador que ningú, desde l' instant que preten *conservar* la tenencia d' arcaldia.

La senmana passada varem tenir ocasió de veure en lo Saló Parés tres hermosos quadros de 'n Meiffren, pintats ab aquell coneixement del natural y al mateix temps ab aquella simpática elegancia que distingeixen á totas las sévas obras.

En la senmana present l' incomparable Urgell ha exposat un de sos típichs cementiris, y un carrer de poble en nit de lluna, qu' es una de las obras mes hermosas, mes sentidas y mes ben impresionadas que li coneixém.

Aceptin los dos mestres lo calurós aplauso que 'ls enviém de tot cor.

VIVIDORS MUNICIPALS

Apa, apa, senyor Darder,
qu' ensenyant com se fá l' ou,

haurá trobat la manera
d' arreglarse un' altre sou.

No hi ha remey: lo govern francès se nega resoltament á autorisar las corridas de toros en las poblacions del Mitj-día. L' arcalde de Nimes tractava de celebrarne una á benefici de las tropas enviadas á Madagascar, y 'l ministre li ha negat la corresponent autorisació.

No en vá 'ls tribunals superiors han declarat que 'l toro devia ser considerat com animal doméstich.

En aquella terra dels *calemburs*, quants y quants marits, gratantse 'l cap, no podrán menos d' exclamar:

—Lo ministre té rahó: agraphimli la bona voluntat que 'ns demostra!

Al últim lo regidor Sr. Vigo ha trobat una petita recompensa als séus treballs subterranis.

Valentse dels elements de la Casa gran vá desarrollar aquell famós projecte de oficinas destinadas á ocupar tot lo sub-sol de la Plassa de Sant Jaume, y com que ab llorer no mes y sense una mica de carn, es impossible guisar un estufat, ara resulta que l' Ajuntament de qu' ell forma part ha acordat adquirir al preu de cinch pessetas cada un 390 exemplars de la Memoria explicativa del gran projecte:

L' estufat ja está guisat
l' estufat ja está servit,

per quan se l' haja menjat,
Sr. Vigo, bon profit!

L' autoritat ha detingut á una curandera de Gracia, que tirant las cartas havia guanyat una fortuna, fins al extrém de ser avuy propietaria de un parell de casas.

No podrá dirse que l' autoritat haja procedit ab gran rapidés en aquest assumpto. Per arribarse á fer dos casas tirant las cartas, es precis portar molt temps de practicar aquest lucratiu ofici.

Y l' autoritat avuy tan celosa ha estat anys entters sense veure res.

Y á propósit.

He sentit contar que á la mateixa vila de Gracia hi ha un convent de monjas que 's dedican ab gran profit á l' expendició de certas especialitats farmacéuticas.

¿Será cert que unas pildoras que, presas á petites dosis, tenen una determinada aplicació, suministradas en gran quantitat poden fins provocar un aborto?

Contesti á aquesta pregunta qui está obligat á ferho. Ja que l' autoritat se ha introduhit á Gracia en busca de gatuperis, jo sols li diré una cosa: que la *Providencia* l' illumini.

Continúan las corridas femeninas. Las quals donan lloch á que las toreras y especialment una d'ellas anomenada Providencia, vajan tot sovint á tomballons. ¡La Providencia revolcada!... ¿Ahont som aquí?

Y aixó que 'ls toros, objecte dels torments propis del espectacle, mes que de la muleta serian dignes del bolquer.

Per demostrar lo valor de la quadrilla, proposo una proba.

Reunirlas en una sala tancada, y á lo millor etjegar una rata.

¿Quán apostém que totas se posan á xisclar enfilantse sobre las cadiras?

Diu un diari de la *noche*:

«Los pórticos de la nueva plaza de Manlleu adelantán rápidamente...»

Aquestas pocas paraulas, si ab detenció s' examinan, venen á darnos á entendre que aquells *pórticos* caminan.

Hem tingut á Barcelona dos joves extranjeros que 's proposan per una juguesca, donar la volta al món á peu.

M' atreveixo á aconsellarlos que no passin per capcarrer del nostre ensanxe en días de pluja.

Perque sino, hi quedan encastats, y adios volta al món y adios juguesca....

Ab destino á la guardia municipal montada, han sigut adquirits alguns caballs.

En vista de la freqüencia ab que 'l nostre Ajuntament se veu obligat á fer compras d' aquestas, se 'ns ocorreix una idea.

En compte d' anar á caball ¿no sería millor que la guardia montada anés en velocípedo?

D' aquesta manera, apart de la economia que ab la reforma podría alcançarse, veuriam si es veritat alló que diuhen alguns....

—¿Qué diuhen?

—Que la guardia municipal no pot anar ni ab rodas.

¡Hola, hola!

La societat *Protectora dels animals* celebrarà pròximament un certámen en que s' adjudicarán premis als aucells que cantin més bé y als poetas que millors composicions hajan enviat.

Si aixó es cert, casi casi que la societat hauria de modificarse 'l nom.

En rigor s' hauria de titular: *Protectora dels animals y dels poetas*.

Deya un advocat á la seva dona:

—Mira, noya, ja cal que tanquis bé tots los objectes de valor que tenim, cuberts, joyas, diners: que no quedi cap calaix obert y guárdat las claus.

—¿Y aixó?

—¿Sabs aquell lladre que ahir vaig lograr que l' absolguessin? Donchs, segons tinch entés vindrá aquí casa aquesta tarde á donarme las gracias.... Per lo tant vigila.... que si jo com á advocat presumo de llest, ell com á lladre resulta molt mes llest que jo.

XARADAS

1

A mon apreciat amich Domingo Roselló

Que 't dediqui una xarada
fa temps que 'm tens demanat;
ia 't dich noy qu' en un apuro
m' has posat.

NOTAS MILITARS

Donar beure al que té set
siga á morro ó á galet.

Les modes del siglo XIX

1844

1844

1845

1845

1846

1846

1847

1847

1848

LÓPEZ-Editor, Rambla del Mitj, 20, Llibreria Espanyola, Barcelona
Correu: Apartat, núm. 2

LOPEZ

HISTORIA
DE LA
Revolución y Guerra de Cuba
por **GIL GELPI Y FERRO**
Dos tomos en 4.º Ptas. 6.

OBRA NUEVA
de **B. Pérez Galdós**

TORQUEMADA
Y
SAN PEDRO

Un tomo en 8.º Ptas. 3.

NOVEDAD

VIAJE DE CIRCUNNAVEGACIÓN
DE LA
CORBETA NAUTILUS

por **D. FERNANDO VILLAMIL**

Un tomo en 4.º ilustrado y ricamente encuadernado Ptas. 20

COLECCION DIAMANTE

Tomo 19

Tomo 20

GENTE DE MADRID

por Carlos Frontaura. Precio 2 reales.

UN VIAJE A LOS INFIERNOS

por Miguel Melgosa. Precio 2 reales.

Pronto aparecerá

PIMPOLLOS por **J. Torrendell**

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútu, ó bé, en sellos de franqueig al editor López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém d' extravíos, no remetent además 3 rals pel certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

LA GUERRA A CUBA

Si en lo mon hi ha alguna cosa
que faig ab mes fástich, creu
que *hu* dedicá aquestas cosas,
com hi ha Deu!

Demánam una pesseta,
un duro, dos, tres, cinch, cent,
demánam tot lo que vulguis
que al moment
jo te 'ls donaré (si 'm sobran)
puig may *tot* res á ningú
y als amichs menos, ja 't consta
prou á tú.

Mes dedicarte aixó?... ¡*dugas!*
no m' ho tornis pas á di
calla noy, mut y á la gabia
creume á mí.

Perque á veure ¿quina cosa
tindrás més després d' aixó?
¿una honra per la familia?

Crech que no.

¿Vols que 't digui qu' ets molt guapo?
¿que 't va bé 'l bigotet ros?
y que tens un pel que sembla
lo de un gos?

No fill no: me *hu-segón-quarta*
y per tals cansons no estich,
puig tampoch seré mes pobre
ni mes rich.

Si tu fossis una noya
ó bé en lloch de Dominguet
te diguessis Dominguet.

ay, pobret,
no serían pas xaradas
lo que 't dedicava jo,
sino cosas de mes bulto
si, senyó.

Que te *hu-tres-quart* te diria
ab versos mes bons que aquets
tot tirante (de boquilla)
petonets.

Pero si tant *tres* empenyas
te la faré, si home, si
pero de primer ¿qué pagas?
t' haig de di.

De tots modos, com desitjo
compláuret y quedar be,
mira, diumenje t' espero
al café.

J. STARAMSA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7.—Nom d' home.
1 2 7 4 7 6.— > de dona.
2 1 2 4 3.— > >
6 7 5 3.—Poble catalá.
3 6 7.—Alhaja.
6 2.—Nota musical.
5.—Consonant.
SIULCHOPSAGOM.

ROMBO

.....
.....
.....
.....

Primera ratlla vertical y horisontal: con-
sonant.—Segona: Objecte de terrat.—Terce-
ra: peix.—Quarta: nom de dona.—Quinta:
eyna de manyá.—Sexta: nom de dona.—Sep-
tima: vocal. A. SUÑER CUPONS.

GEROGLIFICH

TIO | X

LO

VIDRE

MARIMÓN PALASAO

Espías mambissos.